

[Inge Krogh.]

tror dog stadig, det finder sted i meget stor grad, også blandt behandlere. For ikke så forfærdelig længe siden var jeg hos den såkaldte socialgruppe i Christiania, hvor de, der var behandlere, de, der skulle hjælpe de andre, sad og røg hash. Sidste søndag besøgte jeg et center, jeg talte kun med to af behandlerne, og den ene bar meget stærkt præg af at have røget hash.

Jeg tror ikke heller, som der blev sagt, at det er på tilbagegang med hashrygning. Jeg mener, de sidste 5-6 år, vi har haft problemet herinde, har vi ustandselig kunnet læse også udtalt af kompetente personer i aviserne, at nu var stofmisbruget faldet.

Jeg tror, at det er et ønske i befolkningen, at loven skal overholdes. Jeg fik forleden godt 7.000 underskrifter med anmodning om, at loven og cirkulæret skulle bringes i overensstemmelse med hinanden, og der var i forvejen sendt 18.000 underskrifter, som ligger i Christiansborgs arkiv.

Vi taler nu meget om de dødsfald, der opleves blandt de unge, der har brugt narkotika gennem mange år. Hvad er der så at gøre? Jeg tror, det vigtigste er, at man griber om ondets rod og overholder, at det må være forbudt at besidde hash. Det, at det er ulovligt, vil betyde, at vores tolerance over for stofmisbrug bliver mindre, at befolkningens holdning forandres, og at den smitte, som kan brede sig fra de såkaldt højere sociale grupper til andre, ophører.

Tønnesen (CD):

Det er ulovligt at være i besiddelse af hash, og det har cirkulæret efter min opfattelse heller ikke slået hul på. Cirkulæret må efter min opfattelse være i fuld overensstemmelse med gældende lovgivning, for der må være en mulighed for i den situation, som opstod her i landet for ca. 7 år siden, at der kan foretages et skøn. Det er en god ting for politiet at kunne arbejde ud fra et skøn. I dette tilfælde tilsiger cirkulæret politiet, anklagemyndigheden, at her kan der udøves et skøn, for man må endelig ikke glemme, at cirkulæret kan ikke alene være kommet af hensyn til de svage, cirkulæret er også kommet af hensyn til de nysgerrige.

Vi er mange, der har børn — børn, som netop var i den farlige aldersgruppe — der er klar over, at i en vis tid var der i dette

land en stor tilbøjelighed til at sige blandt de unge: her er noget, vi også skal prøve — og det var af nysgerrighed. Jeg tror, at bag cirkulæret og bag de intentioner, der ligger i cirkulæret, som måske ikke engang er rigsadvokatens eget, men som han er kommet med på grundlag af rådgivning fra folketingets retsudvalg, ligger den tanke: hvorfor skal vi ramme de mennesker, som ikke er kriminelle, og som aldrig nogen sinde senere vil blive kriminelt belastet? Vi må kunne nøjes med i sådanne tilfælde alene at beslaglægge de 5 eller 10 g hash, vedkommende er i besiddelse af, og så i øvrigt give ham eller hende, dette unge menneske, en advarsel med på vejen. De fleste af de unge mennesker, der er vokset op i denne farlige tid, og som har fået en sådan advarsel, dem har den virket på.

Det farlige — det er jo sådan set ikke det, vi diskuterer i dag, men man er kommet lidt ind på det her oppe fra talerstolen — er det, man kalder de hårde stoffer. De hårde stoffer er farlige. Det er da givet, — det kan en læge naturligvis udtale sig om — at hash også kan være farligt, hvis hash bliver noget, man vanemæssigt skal bruge konstant og hele tiden, men det er for langt de flestes vedkommende en vane, for langt de flestes vedkommende har man skullet prøve den pibe en eller to gange, og så er de vist blevet færdige, tror jeg nok, i hvert fald efter at de har fået den anden gang, for så kommer de syge hjem og ligger i sengen, som om de er pladderfulde og berusede. Og så har de ikke mere særlig lyst til at befatte sig med det stof, som hedder hash, så holder de sig fra det, og så holder de sig i øvrigt også fra de stærkere stoffer.

Men de stærkere stoffer er det farlige, og dér vil det, som er rejst her, måske delvis på en misforståelse, nok give anledning til overvejelser i retsudvalget.

Jeg vil gerne sige, at det er rigtigt, som justitsministeren anførte heroppefra: et af de væsentligste og vigtigste led med hensyn til bekæmpelsen af disse væmmelige stoffer, vi har kendt i så kort tid her i landet, må være at forhindre, at stofferne overhovedet kommer frem. Da bør folketinget — det synes jeg jeg har grund til at sige — forstå, at det arbejde, som er så nyt, at der ikke findes et menneske her i landet, der kan udgive sig for specialist, det arbejde at be-